

Arrest

nr. 276 960 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERAART, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, een Koerd, afkomstig uit Teheran. Toen u twee jaar oud was gingen uw ouders uit elkaar en verliet uw moeder het gezin. Uw vader bande uw moeder uit uw leven. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad met uw moeder. U groeide op met uw vader, die streng islamitisch is en werkt bij de Sepah é Pasdaran (Revolutionaire garde). Vanaf uw negende nam uw vader u mee naar de basij (paramilitaire vrijwilligersorganisatie). Daar nam u als kind deel aan

sportactiviteiten, hobby's, koranlessen en keek u naar films. Rond uw 12e veranderden die activiteiten en maakte u kennis met wapens, nam u deel aan schietoefeningen en cursussen over verdediging. Na een tijdje kreeg u een bepaalde verantwoordelijkheid toegewezen. U ging graag naar de basij en praktiseerde graag de islam. U had een goede band met uw vader. Op uw 15e of 16e veranderde u van school en ontmoette u andere leeftijdsgenoten, die zich niet bezig hielden met de basij en een andere mentaliteit hadden. In het begin had u moeite om contact te leggen en waren er ruzies en vechtpartijen. Stilletjes aan raakte u echter bevriend met hen. U wou mee met hen op stap gaan, maar was verplicht om naar de basij te gaan. Op een dag besloot u te spijbelen en toch met uw nieuwe vrienden mee op stap te gaan. U vond het leuk, ging meer met hen mee en verloor uw interesse in de basij. Na de tweede of derde uitstap met deze nieuwe vrienden, had u door dat uw vader wist dat u niet meer zo regelmatig naar de basij ging. Uw vader werd hierdoor kwaad en begon u te slaan. Hoe ouder u werd, hoe minder u naar de basij ging, hoe kwader en agressiever uw vader reageerde, waardoor u zich nog meer afzette tegen uw vader. U bleef wel nog deelnemen aan activiteiten van de basij omdat uw vader u daartoe verplichtte. Op uw 17e tijdens het examen van het tweede middelbaar liepen de ruzies tussen u en uw vader hoog op en uw vader dreigde dat hij u naar Syrië zou sturen als u niet zou luisteren. U nam dit op als een waarschuwing en ging ervanuit dat hij u niet echt naar Syrië wou sturen. Elke keer jullie ruzie hadden, herhaalde uw vader zijn dreigement. In aban 1393 (oktober/november 2014), u was op dat moment 18 jaar, dreigde uw vader nogmaals u naar Syrië te sturen. Ditmaal had u door dat uw vader het echt meende. Hij was informatie aan het verzamelen over de vertrekdatum van soldaten naar Syrië. Uw vader zag het als een plicht en was er fier op dat hij zijn enig kind naar Syrië zou kunnen sturen. In Syrië zou u een man kunnen worden, iets wat niet zou lukken als u in Iran bleef. Hij wou dat u deel ging uitmaken van de groep soldaten die de begraafplaatsen in Syrië beschermt. U kreeg nog tot khordad 1394 (mei/juni 2015) om uw diploma te behalen en nadien moest u naar Syrië gaan. U ging op zoek naar een manier om uw vader te overtuigen niet gestuurd te worden. U probeerde vanaf dat moment te doen wat uw vader van u verwachtte. Zo was u constant bij de basij en zette u uw vrienden aan de kant. U ging met uw vader mee op bedevaart naar Karbala, waar u hem toonde dat u kon zijn wie hij wou dat u was. Tussen aban en azar 1393 (eind november 2014) kwam u met uw vader terug van de moskee in uw dorp toen u hem voorstelde dat u eerst zou studeren, alvorens naar Syrië te gaan. Uw bedoeling was om op die manier tijd te winnen. Uw vader negeerde uw voorstel, maar ging eind bahman (februari 2015) toch akkoord. U maakte de afspraak met uw vader dat u eerst zou verder studeren en nadien naar Syrië zou vertrekken. U koos voor automechanica aan de Parand universiteit. U probeerde uw studies zo lang mogelijk te rekken. De relatie tussen u en uw vader was opnieuw uitstekend. U had veel vrijheid en werd niet veel gecontroleerd. Na ongeveer tweeënehalf jaar studeren, in 1396 (2017/2018), moest u volgens de wetgeving uw diploma behaald hebben of, indien dat niet het geval was verplicht deelnemen aan uw legerdienst of een vrijstellingskaart voorleggen. U besloot aan uw vader te vragen een vrijstelling voor u te regelen. Daar uw vader voor de Sepah werkt, kon hij dit makkelijk regelen, wat hij meteen deed. U kreeg een vrijstellingskaart op basis van 'kefalte', een vrijstelling die men krijgt als men voor iemand in de familie moet zorgen, vaak bejaarde ouders. Hoewel dit bij u niet van toepassing was, kon uw vader dit toch onterecht verkrijgen. Op die manier kon u verder gaan met uw studies. In 1396 (2017/2018) ontmoette u aan de universiteit A. (...). Na twee à drie maanden van jullie vriendschap kwam u te weten dat zij een christen is. Het was voor haar belangrijk om een relatie met een christen te beginnen gezien ze recent bekeerd was. U hechtte op dat moment geen belang meer aan de islam en was akkoord om ook een christen te worden.

Op 17 of 18 farvardin 1398 (6 of 7 april 2019) liep de relatie tussen u en uw vader opnieuw spaak. U deed langer over uw studies dan de bedoeling was en uw vader was opnieuw te weten gekomen dat u met uw vrienden op stap ging in plaats van naar de basij te gaan. Uw vader dacht dat u opnieuw het verkeerde pad op was gegaan. U was aan het einde van uw studies laks geworden en was inderdaad vaak niet meer aanwezig op de basij. U lette niet meer op wanneer u naar de universiteit ging en wanneer niet. Uw vader confronteerde u met wat hij te weten was gekomen en was die dag erg agressief. Hij sloeg u met een stok op uw hoofd en met een mes op uw handen. Hij verplichtte u om komende khordad (mei/juni 2019) naar Syrië te gaan. U was geshockeerd en wist niet wat te doen of zeggen. 7 of 8 ordibehesht 1398 (27 of 28 april 2019) nam uw vader u mee naar de medische controle in het bureau van Mohamed Rasulala, waar u zich inschreef om naar Syrië te vertrekken. Daar kreeg u te horen dat u op 19 khordad 1398 (9 juni 2019) zou vertrekken. U probeerde een manier te vinden om niet te moeten gaan. U bleef constant ruzie maken met uw vader en liet hem weten dat u niet wou gaan. U hoorde van vrienden dat de enige optie was om het land te verlaten. U had een vriend J. (...) die een kennis aanraade om een visum te regelen. Mijnheer T. (...) maakte op 27 ordibehesht 1398 (17 mei 2019) een afspraak voor u bij de Spaanse ambassade, waar u naartoe ging om de nodige documenten te regelen. Op 3 kordad 1398 (24 mei 2019) was uw vader niet thuis, waardoor u wist dat hij twee à drie dagen niet naar huis zou komen. U besloot die nacht van de gelegenheid gebruik te maken om het huis te verlaten. U kon terecht bij een vriend R. (...), waar u anderhalf à twee maanden onderdook. U gooide uw gsm weg en had op dat moment

enkel contact met uw vriend J. (...) en mijnheer T. (...). Tien dagen na uw aankomst bij R. (...) werd het visum opgestuurd naar mijnheer T. (...). Hij had tevens een vliegtuigticket geregeld waarmee u op 1 mordad 1398 (23 juli 2019) zou moeten vertrekken. Via J. (...) kwam u na een tijdje te weten dat uw vader overal op zoek was naar u en u zou doden als hij u zou vinden. U besloot dat het niet meer veilig was om bij R. (...) te blijven en nam contact met uw neef en uw oom. U ontmoette uw oom in het shoppingcenter waar hij werkte en kon hem overtuigen om u een maand onderdak te geven tot aan uw vertrek. U verliet een maand lang het huis van uw oom niet. U verliet Iran op 1 mordad 1398 (23 juli 2019) en vloog naar Spanje, waarna u meteen doorreisde naar België. U kwam in België aan op 27 juli 2019 en verzocht om internationale bescherming op 9 september 2019. U heeft op dit moment geen religie. U vreest bij terugkeer uw vader van wie u alles vreest. Hij kan u doden, laten doden, of u laten opsluiten voor lange tijd.

U bent in het bezit van uw originele paspoort.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw mellikaart (identiteitskaart) en uw vrijstellingskaart van het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw laattijdig verzoek. U verliet Iran op 1 mordad 1398 (23 juli 2019) en kwam in België aan op 27 juli 2019. U verzocht enkele weken later op 9 september 2019 om internationale bescherming. Uw verklaring hiervoor, dat uw nonkel had aangeraden te wachten tot uw visum vervallen was, kan niet zomaar gevolgd worden (NPO I p. 11). Immers uit de informatie in uw paspoort blijkt dat uw visum verviel op 16 augustus 2019, terwijl u pas drie weken later op 9 september 2019 een verzoek indiende. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

U vreest bij terugkeer problemen te kennen met uw vader, daar u hem niet langer volgde in zijn streng islamitische overtuiging. U kon de houding van uw vader en de daaruit ontstane problemen echter niet aannemelijk maken. Dit blijkt uit onderstaande vaststellingen. Allereerst was u weinig overtuigend in uw verklaringen omtrent uw gezinssituatie. Zo kon u het profiel van uw vader, door u geschetst als een erg religieuze man die bij de Sepah werkt en een dictatuur in stand houdt, niet aannemelijk maken (NPO I p. 4). U wist opmerkelijk weinig te vertellen over het werk van uw vader bij de Sepah. Zo wist u niet bij welke dienst hij werkte, noch of hij een bepaalde positie of rang had. U verklaarde enkel dat uw vader steeds in burger naar huis kwam en een wapen bij had (NPO I p. 7). Dat u nooit had durven vragen wat uw vader precies deed, komt weinig overtuigend over, daar u wel een goede band had met uw vader tot uw 15e of 16e (NPO II p. 5). U legde verder geen enkel begin van bewijs neer van het werk van uw vader bij de Sepah (NPO I p. 7). Over uw moeder kon u verder weinig duidelijkheid verschaffen. Op DVZ verklaarde u dat uw moeder in Manzarieh woont (Verklaring DVZ, vraag 13). Gevraagd naar uw moeder tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, wist u niet meer dat u Manzarieh had gezegd op DVZ, want dat was niet waar uw moeder woonde (NPO I p. 3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat uw moeder wel in Manzarieh woonde en dat was alles wat u over haar wist (NPO II p. 2).

U legde verder incoherente verklaringen af over uw mogelijk verblijf in Syrië. Voor de DVZ stelde u dat u met uw vader mee moest gaan vechten in Syrië (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Hiernaar gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dat uw vader niet zou meegaan naar Syrië (NPO II p. 13).

Verder slaagde u er niet in samenhangende verklaringen af te leggen over het voorstel dat u aan uw vader deed om eerst verder te studeren alvorens naar Syrië te gaan. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u dit voorstel in Karbala deed, tijdens de pelgrimstocht (NPO I p. 13). U voegt er verder aan toe dat uw vader na jullie terugkeer uit Kerbala instemde met uw voorstel (NPO I p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dit voorstel te hebben gedaan nadat u terugkeerde van de moskee in uw dorp, ongeveer in dey 1393 (december 2014/januari 2015), om meteen een ander tijdstip hieraan toe te voegen, ergens tussen aban en azar (half november 2014) (NPO II p. 8). Wanneer uw vader akkoord ging kon u evenmin coherent in de tijd plaatsen. U stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader rond de tiende maand akkoord ging, wat overeenkomt met dey 1393 (december 2014/januari 2015)

(NPO I p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud hield u het op eind bahman 1393 (half februari 2015) (NPO II p. 9).

Er kunnen voorts vragen gesteld worden bij de houding van uw vader nadat hij akkoord ging om u eerst verder te laten studeren. U had met uw vader de afspraak gemaakt om na uw studies naar Syrië te gaan, uw vader wou immers dat u zo snel mogelijk naar Syrië ging (NPO I p. 8). Opmerkelijk genoeg werden er geen afspraken gemaakt over de duur van de studie. U mocht bovendien zelf uw studie kiezen en waar u die studie zou doen. Uw vader vroeg slechts af en toe naar studiepunten of examenresultaten (NPO II p. 9-10). Dergelijke lakse houding is moeilijk in overeenstemming te brengen met het profiel dat u van uw vader schetste.

Over het verkrijgen van uw vrijstellingskaart liet u eveneens incoherente en tegenstrijdige verklaringen optekenen. U stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader initieel niet akkoord ging, omdat hij u naar Syrië wou sturen. Pas nadat duidelijk was dat u zo een vrijstelling nodig had om naar Syrië te kunnen gaan, ging uw vader akkoord en regelde hij de vrijstelling (NPO I p. 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u echter dat uw vader gewoon reageerde en de vrijstelling meteen regelde, daar het dingen zijn die hij makkelijk kan regelen (NPO II p. 10). Andermaal dient vastgesteld dat ook deze houding van uw vader, het regelen van een vrijstelling op basis van een onterechte reden (NPO II p. 11), niet strookt met het strenge islamitische, plichtsbewuste profiel dat u schetste van uw vader. U kon zelf geen verklaring geven waarom uw vader bereid was om tegen de regels in te gaan (NPO II p. 11).

Dat u aan het einde van uw studies niet meer op lette wanneer u naar de universiteit ging en wanneer niet, is weinig geloofwaardig gezien het eerdere gedrag van uw vader, zijn regelmatige aanwezigheid bij de basij en het feit dat al eerder was uitgekomen dat u niet meer naar de basij ging door de roddels die de ronde deden waardoor uw vader geweld tegen u gebruikte (NPO I p. 10, NPO II p. 5, 12). Dat u niet dacht dat uw vader het te weten zou komen daar u voorzichtig was, staat lijnrecht tegenover uw eerdere verklaringen niet meer op te letten wat u wel of niet deed (NPO II p. 12).

Tot slot mag het in het licht van de door u geschetste vrees voor uw vader en het profiel van uw vader (een Sepahi die een dictatuur in stand houdt, die ten onrechte documenten voor u kan regelen en van wie u weet dat hij u overal kan vinden; NPO I p. 4, p. 7-8, p. 14) verbazen dat u het risico nam om aan de hand van uw eigen paspoort legaal Iran via de internationale luchthaven te verlaten (NPO I p. 10-11).

Gelet op voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Wat betreft uw religie, u beweerde voor de DVZ bekeerd te zijn naar het protestantisme, maar liet tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud optekenen geen geloof te hebben (NPO I p. 16), dient gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat het niet praktiseren van islamitische verplichtingen zoals het gebed of naar de moskee gaan niet of nauwelijks zorgen voor problemen of speculatie omtrent iemands religie. U formuleerde bovendien geen vrees hieromtrent wanneer u gevraagd werd uw asielmotieven en uw vrees in geval van terugkeer uiteen te zetten (NPO I p. 12-15).

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u over een vrijstelling van uw legerdienst beschikt, wordt op zich niet betwist. De vrijstellingskaart op zich laat evenwel niet toe de ware omstandigheden van het uitreiken van deze kaart te achterhalen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (nu richtlijn 2011/95/EU), wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, nr. 2548/001, p. 47-49). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffende artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer naar Iran vreest voor haar vader, die naar haar op zoek is en haar wilt doden omdat zij weigerde naar Syrië te vertrekken (notities CGVS d.d. 06/09/2021, p. 12-14).

2.2.6. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaansluiting, en meer bepaald aan de door haar beweerde problemen met haar vader. In het bijzonder wordt door verwerende partij gemotiveerd dat (i) de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees ondermijnt; (ii) verzoekende partij weinig overtuigend is in haar verklaringen omtrent haar gezinssituatie, en zij in het bijzonder het profiel van haar vader, door haar geschetst als een erg religieuze man die bij de Sepah werkt en een dictatuur in stand houdt, niet

aannemelijk maakt en ook over haar moeder weinig duidelijkheid verschaft; (iii) zij verder incoherente verklaringen aflegt over haar mogelijk verblijf in Syrië; (iv) zij er verder niet in slaagt samenhangende verklaringen af te leggen over het voorstel dat zij aan haar vader deed om eerst verder te studeren alvorens naar Syrië te gaan; (v) de lakse houding van haar vader nadat hij akkoord ging om haar eerst verder te laten studeren moeilijk in overeenstemming te brengen is met het profiel dat zij van haar vader schetst; (vi) zij over het verkrijgen van haar vrijstellingskaart eveneens incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt; (vii) het weinig geloofwaardig is dat zij aan het einde van haar studies niet meer oplette wanneer zij naar de universiteit ging, en wanneer niet, weinig geloofwaardig is, gezien het eerdere gedrag van haar vader, zijn regelmatige aanwezigheid bij de basij en het feit dat al eerder was uitgekomen dat zij niet meer naar de basij ging door de roddels die de ronde deden waardoor haar vader geweld tegen haar gebruikte; en (viii) het in het licht van de door haar geschetste vrees voor haar vader en het profiel van haar vader verbaast dat zij het risico nam om aan de hand van haar eigen paspoort legaal Iran via de internationale luchthaven te verlaten.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze in de bestreden beslissing worden uitgewerkt, in een ander daglicht stellen.

2.2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.8.1. Verzoekende partij lijkt vooreerst te betogen dat de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat zij afbreuk doen aan de gegronde vrees in hoofde van verzoekende partij. Zij werpt op dat het feit dat zij niet precies kon vertellen waar haar moeder woont irrelevant is, dat het feit dat zij niet met zekerheid kon zeggen of haar vader mee zou gaan naar Syrië geen afbreuk doet aan haar vrees en ten slotte het gegeven dat zij zich onvoldoende herinnert op welk moment een bepaalde gebeurtenis heeft plaatsgevonden niet betekent dat deze gebeurtenissen zich niet hebben voorgedaan.

2.2.8.2. De Raad stelt in de eerste plaats evenwel vast dat verzoekende partij in haar verweer geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar gezinssituatie, haar mogelijk verblijf in Syrië en haar voorstel dat zij aan haar vader deed om eerst verder te studeren, alvorens naar Syrië te gaan, *in concreto* te weerleggen, dan wel te verklaren.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, wijst de Raad er verder op dat desbetreffende incoherenties en tegenstrijdigheden wel degelijk de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielaanvraag ondergraven en derhalve afbreuk doen aan de door haar beweerde vrees voor haar vader.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over haar moeder – bij de DVZ verklaarde zij eerst dat haar moeder in Manzarieh woont (verklaring DVZ, vraag 13), om vervolgens tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan te geven dat zij niet meer wist dat zij Manzarieh had gezegd bij de DVZ, want dat was niet waar haar moeder woonde (notities CGVS d.d. 06/09/2021, p. 3) en ten slotte tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer stelt dat haar moeder wel in Manzarieh woonde en dat dit alles was wat zij over haar moeder wist (notities CGVS d.d. 20/10/2021, p. 2) – de geloofwaardigheid ondergraaft van haar voorgehouden gezinssituatie, en in het bijzonder van haar bewering dat haar moeder uit haar leven gebannen zou zijn door haar vader. Aangezien zij het feit dat haar moeder gebannen werd uit haar leven toeschrijft aan het profiel van haar vader (notities CGVS d.d. 06/09/2021, p. 3-4), doet deze vaststelling wel degelijk afbreuk aan het door haar voorgehouden profiel van haar vader, *i.e.* een erg religieuze man die bij de Sepah werkt en een dictatuur in stand houdt. Het gegeven dat verzoekende partij er niet in slaagt het profiel van haar vader aannemelijk te maken, gezien voormelde vaststelling en tevens de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij ook over het werk van haar vader bij de Sepah opmerkelijk weinig kon vertellen, ondergraaft reeds op ernstige wijze de door haar voorgehouden problemen met haar vader, die immers onlosmakelijk verbonden zijn met het door haar beweerde profiel van haar vader.

Verder wijst de Raad erop dat de dreigementen van haar vader om haar naar Syrië te sturen de kern uitmaken van haar vrees voor vervolging, waardoor het feit dat zij eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk stelt dat zij samen met haar vader mee moest gaan vechten in Syrië (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl zij later tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat haar vader niet zou meegaan naar Syrië (notities CGVS d.d. 20/10/2021, p. 13) verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

In diezelfde zin moet erop worden gewezen dat ook het voorstel dat zij deed aan haar vader om eerst verder te studeren alvorens naar Syrië te gaan een kernelement van haar asielrelaas betreft. Van deze bepalende gebeurtenis, waarmee zij immers kon uitstellen dat zij naar Syrië zou worden gestuurd, kan aangenomen worden dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift zou staan en dat zij gedetailleerde en eenduidige verklaringen kan afleggen over de omstandigheden waarin zij dit voorstel deed. Dat haar verklaringen hierover echter flagrant tegenstrijdig zijn, nu zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk stelde dat zij dit voorstel in Karbala deed, tijdens de pelgrimstocht, en dat haar vader na hun terugkeer uit Karbala, rond de tiende maand (*dey* 1393 (december 2014/januari 2015)), instemde met haar voorstel (notities CGVS d.d. 06/09/2021, p. 13), terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dit voorstel te hebben gedaan nadat zij terugkeerde van de moskee in haar dorp, ongeveer in *dey* 1393 (december 2014/januari 2015), om meteen een ander tijdstip hieraan toe te voegen, ergens tussen *aban* en *azar* (half november 2014), en dat haar vader akkoord ging met het voorstel eind *bahman* 1393 (half februari 2015) (notities CGVS d.d. 20/10/2021, p. 8-9), ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.9.1. Inzake het risico dat zij nam om aan de hand van haar eigen paspoort legaal Iran via de internationale luchthaven te verlaten, werpt verzoekende partij op dat zij geen risico nam nu de Sepah immers losstaat van het Iraanse leger, dat waakt over de grenzen van Iran.

2.2.9.2. De Raad acht het evenwel in het licht van de door haar geschetste vrees voor haar vader en zijn profiel niet ernstig dat verzoekende partij thans beweert dat zij hierdoor geen risico nam. Gezien haar bewering dat haar vader een Sepahi is die een dictatuur in stand houdt, die ten onrechte documenten voor haar kan regelen en van wie zij weet dat hij haar overal kan vinden (notities CGVS d.d. 06/09/2021, p 4, 7-8 en 14) is het niet plausibel dat zij het risico zou nemen om aan de hand van haar eigen paspoort legaal Iran via de internationale luchthaven te verlaten. Het loutere gegeven dat de Sepah losstaat van het Iraanse leger, doet hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.10.1. Verzoekende partij onderstreept vervolgens nog het profiel van haar vader en voert aan dat, gelet op de status van haar vader, zijn religie en zijn voorgeschiedenis met verzoekende partij, elementen die niet worden betwist in de bestreden beslissing, haar vrees gegrond is.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog voorbijgaat aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij geschetste profiel van haar vader en aan haar problemen met haar vader. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt hierop een ander licht te werpen (zie punt 2.2.8.2.). Verzoekende partij kan dan ook niet verwijzen naar het ongeloofwaardig bevonden profiel van haar vader teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.2.11.1. Vervolgens voert verzoekende partij aan dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd, in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat bepaalde ingeroepen elementen niet bewezen worden. Verzoekende partij stelt dat echter niet verwacht kan worden dat een vluchteling naar België reist met al het nodige bewijsmateriaal. Verwijzend naar richtlijnen van het UNHCR, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie, en artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG (zie bijlagen 2-5 van het verzoekschrift), wijst zij op de onderzoeksplicht van verwerende partij en meent zij dat er *in casu* onvoldoende eigen onderzoek door verwerende partij gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in haar verklaringen. Zo suggereert zij dat de commissaris-generaal zelf navraag had kunnen doen naar de taak van haar vader binnen de Sepah. Verzoekende partij meent dat verwerende partij zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, "*dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid*". Verzoekende partij onderstreept nog dat haar persoonlijke situatie nooit verder werd onderzocht en verwijst in dit verband naar het arrest *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie* van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 6).

2.2.11.2. De Raad merkt evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met haar vader omwille waarvan zij stelt Iran te zijn ontvlucht. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt desbetreffende pertinente motieven *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Het betoog van verzoekende partij dat niets werd onderzocht is dan ook allerminst ernstig. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden, waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.15.

Verder duidt de Raad erop dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. De Raad wijst erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal zelf navraag zou hebben moeten doen naar de taak van haar vader binnen de Sepah.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij te dezen niet dienstig kan verwijzen naar de "*sliding scale*", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), dewelke immers betrekking heeft op persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, terwijl de door haar voorgehouden problemen met haar vader betrekking hebben op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er daarnaast op dat uit niets blijkt dat er actueel in Iran sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (zie ook punt 2.2.14.)

2.2.12.1. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar het negatieve reisadvies inzake Iran van de FOD Buitenlandse Zaken (zie bijlage 7 van het verzoekschrift).

2.2.12.2. De Raad bemerkt evenwel dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraanse nationaliteit bezitten niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar de zorgwekkende sanitaire toestand verbonden aan de COVID-pandemie waarvan in het reisadvies gewag wordt gemaakt, wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 september 2021 en 20 oktober 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT